

яваше число-то на Христiанскы-ты послѣдователи, толкова повече находаше то прѣпѣнки и нужны прѣдпазанiя въ свое-то распространiе. Нѣ най враждебна срѣщу него е была столица-та на Имперiѣ-тѣ, престоль-тъ на язычество-то, источникъ-тъ на всички-ты гоненiя — Римъ. Силны-ты мѣрky на Правилелство-то и внимателно-то дѣрянье на Римскѣ-тѣ полицiѣ бѣхъ страшна прѣпѣнка на усилянiе-то на Христiанскѣ-тѣ Црѣквѣ въ столицѣ-тѣ.

Весма малко-то число Христiане въ Римъ състояше повече отъ человекы родомъ отъ Вѣстокъ, които доходѣ тамъ и ся находѣхъ на работѣ. Всякый отъ тѣхъ дълбоко млчалъ за свои-ты мысли, тѣхны-ты събранiя за молитвѣ и Богослуженiе были весма тайны и варданье най много ношемъ на свѣци, въ които за по голѣмѣ прѣдпазливостъ влизахъ и правяхъ извѣстно-то само тѣмъ животворно знаменiе кръстно. Това ся продлѣжява въ теченiе цѣлы три столѣтiя, сир. докль Дворъ-тъ ся находѣше въ Римъ, и докль Христiанство-то не възлязе на престола на Имперiѣ-тѣ.

А въ това врѣмя на Вѣстокъ Христiанство-то връвяше много напрѣдъ. Голѣмо-то множество Христiане, раздѣлени въ различни мѣста, направихъ много общества, или црѣквы, които управлявахъ Пресвитери и Епископы. Нѣ зашто то често ся яввахъ еретици, и за да ся отмахне съврѣщено-то безначалiе, то по естественъ рядъ, по малкы-ты црѣквы начнахъ да ся покоряватъ на по силны-ты црѣквы, на по знаменити, при които имаше по высокы училища и великы духовны учителя, косто обыкновенно ся находѣше въ голѣмы-ты градища.

И така пресвитери-ти на тѣя по голѣмы и силни црѣквы въ отношенiе-то къмъ Пресвитеры-ты на малкы-ты областны црѣквы начнахъ да ся наричатъ Архы-Пресвитери, Архы-iереи, и, по сана на длѣжность-тѣ си Епископы (отъ *ἐπί* надъ, и *σκοπέω* глѣдамъ, надзирамъ), надзыратели на другы-ты iереи и црѣквы. Найзнаменити-ти отъ тѣя Епископы ся находѣхъ въ столицы-ты на Сирiѣ и Палестинѣ (сир. въ Антиохыѣ и Иерусалимъ); нѣ не по малко знаменити бяхъ Епископы-ти Александрийскы, прѣмници-ти на Св. Евангелиста Марка. Александриѣ тогава бѣше срѣдоточiе на Вѣсточнѣ-тѣ